

[Inger Merete Nordentoft.]

Glæde, at Ministeren nu endelig fremsætter et Lovforslag, der, hvis det ophøjes til Lov, kan forbedre Forholdene paa vore Opdragelseshjem. Man maa blot beklage, at der ikke er bygget videre paa Embedsmændenes Forslag fra 1943, og at Ministeren tværtimod har anvendt sit Partis saa sørgeligt berømte Nedskaeringskniv ogsaa paa dette Forslag.

Alt Opdragelsesarbejde er vanskeligt, men Genopdragelse er vanskeligere end alt andet. Der er ingen Tvivl om, at Samfundet har et stort Ansvar for, at saa mange af vore Børn og vore unge trænger til at genopdrages, som Tilfældet er. De Boligforhold, der hersker her i Landet i Øjeblikket, maa medføre, at mange Børn og unge afspores og kommer til at leve under Forhold, som gør, at de før eller senere maa genopdrages.

Til dette umaadelig vanskelige Arbejde maa man, hvis man skal gøre sig Haab om, at det skal lykkes, kunne samle de bedste Kræfter. Det har man hidtil ikke kunnet, fordi disse vanskelige Arbejde slet ikke har haft de ydre Kaar, som det skulde have. Mange af Hjemmene har daarlige Lokaler og Arbejdsforhold eller er overbelagte. Mange Hjem arbejder med for ringe Personale, baade i Henseende til Kvalifikation og i Henseende til Antal, saaledes at de Mennesker, der er knyttet til Arbejdet, bliver overanstrengt. Hvis vi derfor skal gøre os Haab om at faa den absolut nødvendige Forbedring paa dette Omraade, maa vi ogsaa være klar over, at der maa gøres en alvorlig Indsats fra Samfundets Side, og det kan ikke nytte noget, at man har Pungen for tæt tillukket, naar det drejer sig om disse Forhold, for her er sket Forsømmelser, som der bør raades Bod paa.

De foregaaende Talere har allerede nævnt, at de finder Lønningerne for lave. Det samme gør jeg. Jeg vil ogsaa fremdrage Forstanderhustruene. Det er et meget krævende og opslidende Arbejde at være Forstanderhustru. Det har altid været slet lønnet. Nu haabede man, at der kunde komme en virkelig Forbedring af dette Forhold, men Socialministeren er sikkert ikke uvidende om, at der blandt Forstanderne og deres Hustruer Landet over nærmest er Forfærdelse over de Kaar, man nu fortsat vil byde Forstanderhustruene. Det kan ikke nytte noget, at man ikke vil honorere disse Kvinder dér, hvor de er parate til at staa ved Siden af deres Mænd og tage Del i Arbejdet, som om de var selvstændigt arbejdende. Det er en stor Skam,

hvis man, i det Øjeblik en Forstanderhustru ikke mere kan magte Arbejdet, men skal afgive det til en anden, tilbyder denne anden en langt, langt højere Løn, og det er i Virkeligheden det, man gør i Øjeblikket.

Men hvis man til dette Arbejde skal kunne drage velegnede Mennesker, der kan løse den umaadelig vanskelige Opgave, der er henlagt til dem, er det ikke nok, at man giver dem forbedrede Kaar. Saa maa man ogsaa sørge for, at de faar en Uddannelse, der gør det muligt for dem at løse deres vanskelige Opgave. Jeg henstiller til Socialministeren, at han tager dette Spørgsmaal op. Faar de Mennesker ikke en Hjælp i Forhold til den Uddannelse, der kvalificerer dem til Arbejdet, vil alt for mange af dem køre fast i Arbejdet, og vi vil ikke komme ud af de Forhold, der ogsaa rent pædagogisk raader paa mange, mange af vore Opdragelseshjem i Øjeblikket. En daarlig Leder paa et Opdragelseshjem kan ødelægge umaadelig meget, ikke blot for de Børn og unge og det Personale, der er undergivet vedkommende, men for hele Tanken om Børneværn, idet et daarligt Opdragelseshjem skræmmer Befolkningen og giver Befolkningen Mistillid til de Mennesker, som de burde kunne møde med den største Tillid. Der er jo intetsteds, hvor Børn er saa afhængige som paa et Opdragelseshjem. Forældrene kan ønske, at Børnene skal komme hjem, men det staa Lederen fuldstændigt frit at afslaa deres Ønske. Børnene er i Virkeligheden prisgivet de Mennesker, der leder Opdragelseshjemmene. Derfor er det saa umaadelig vigtigt, at der indføres en virkelig effektiv Kontrol med vore Opdragelseshjem, og derfor maa jeg meget beklage, at de Amtsskolekonsulenter, som det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft ogsaa omtalte, er faldet væk i det Forslag, der er forelagt for os. De Børn, der kommer paa Opdragelseshjemmene, er i særlig Grad Statens egne Børn, og vi bør ikke glemme, at vi har et særligt Ansvar over for disse Børn.

Hvad det andet Lovforslag angaar, vil jeg anbefale Forlængelsen. Det er rigtigt, hvad der er sagt, at Loven har været en meget væsentlig Forbedring. Jeg vil dog gøre opmærksom paa, at det stadig er vanskeligt at skaffe Midlerne til Oprettelsen af nye Børnehaver, selv om det offentlige giver 70 pCt. Især er det vanskeligt at skaffe de resterende 30 pCt. til de Børnehaver, der skal knyttes til Nybygninger. Der findes jo ikke nogen Forældrereds i Forvejen, som kan slutte sig sammen, og som kan hjælpe til med at skaffe Pengene. Man er henvist